

S.S. m.fl mod Danmark (appl. 54703/08 EMD dom afsagt den 20. januar 2011, endelig den 20. juni 2011) ([link](#))

Sagsfremstilling

Klagerne, de srilankanske statsborgere S.S. og V.S. og deres to børn, indrejste i Danmark i juli 2005 med rumænske udlændingepas. Klagerne havde forinden, at de i november 2005 søgte om asyl, fået afslag på opholds- og arbejdstilladelse i Danmark. Den kvindelige klager henviste til støtte for sin asylansøgning til, at hun havde været medlem af og udført socialt arbejde for LTTE i to år fra 1995 til 1997. I 1997 blev klageren sammen med adskillige andre kvinder fængslet af de srilankanske myndigheder mistænkt for at have sprængt en bus i luften. Den kvindelige klagers far betalte for hendes løsladelse. Efterfølgende blev den kvindelige klager anholdt og afhørt ved flere lejligheder. Den kvindelige klager udrejste i 1999. Hendes sag var ikke endeligt afgjort, og hun forblev på en liste over mistænkte. Hendes familie var under overvågning af politiet, idet hendes far og søster var involveret med LTTE. Faderen var ikke medlem af LTTE, men udførte socialt arbejde for LTTE. Familien havde problemer med det srilankanske militær på grund af deres etnicitet. Den kvindelige klager kendte ikke til sin søsters position hos LTTE, idet hun ikke havde haft kontakt til hende i mange år, men formodede, at hun havde været menigt medlem af LTTE i fire til fem år. Den mandlige klager henviste til støtte for sin asylansøgning til, at han i 1985 havde været medlem af LTTE i tre måneder. Han meldte sig ud, idet han fandt ud af, at organisationen ikke var noget for ham. Den mandlige klager ejede et autoværksted. Såvel LTTE som militæret anvendte den mandlige klagers værksted, og begge parter truede ham til kun at servicere den ene part. I 1996 anmodede LTTE klageren om at placere en bombe i en militærjeep, men klageren nægtede dette og blev derfor anklaget for at være stikker. Den mandlige klager holdt lav profil og solgte i 1998 sit autoværksted for at forlade Sri Lanka. I oktober 2006 fik klagerne afslag på asyl i Udlændingetjenesten og indbragte sagen for Flygtningenævnet. Under Flygtningenævnets behandling af sagen i oktober 2007 ændrede den mandlige klager forklaring, således at han rettelig solgte sit autoværksted allerede i 1996 og levede under jorden i tre år, indtil han forlod Sri Lanka. Han blev nødt til at forlade landet, idet militæret vidste, at han arbejdede for LTTE. Flygtningenævnet stadfæstede Udlændingetjenestens afgørelse. Efterfølgende anmodede klagerne om genoptagelse af deres asylsag og henviste til, at de begge var eftersøgt af de srilankanske myndigheder, og at den kvindelige klagers søster var et højt profileret medlem af LTTE, hvilket blev understøttet med en kopi af en tv-udsendelse. Den 14. november 2008 indbragte klagerne deres sag for Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol. Domstolen anvendte regel 39 i Domstolens procesreglement, og den 18. november 2008 udsatte Flygtningenævnet klagerens udrejsefrist indtil videre. Flygtningenævnet besluttede i marts 2009 at genoptage klagerens asylsag til behandling på et nyt mundtligt nævnsmøde. Under nævnsmødet i april 2009 fremlagde den kvindelige klager et fotografi af sig selv og påstod, at hun havde opført teaterforestillinger for over 500 publikummer, ligesom hun forklarede, at hendes far havde været stærkt involveret i LTTE, og at hun i 1999 lige før sin udrejse havde været arresteret af politiet i Colombo, men at faderen havde bestukket politiet, og fire dage efter forlod hun landet. Den mandlige klager ændrede sin forklaring således, at han i 1996 nægtede at placere en bombe i en militærbil, men havde gemt bomben i sit værksted. Bomben forblev i værkstedet og var der, da han solgte det i maj 1998. Hans mor har fortalt ham, at den nye ejer af værkstedet havde informeret myndighederne, der derfor ville have fat i klageren.

Påstanden

Klagerne gjorde overfor Domstolen gældende, at en udsendelse af dem til Sri Lanka ville udgøre en krænkelse af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3. Klagerne gjorde til støtte

for påstanden gældende, at udsendelse af etniske tamiler fra det nordlige og østlige Sri Lanka generelt vil udgøre en krænkelse af konventionens artikel 3. Ydermere gjorde klagerne gældende, at de - grundet nærmere opregnede risikofaktorer - ved en tilbagevende ville være særligt udsat for myndighedernes behandling i strid med artikel 3.

Menneskerettighedsdomstolens bemærkninger

Domstolen fandt ikke, at en udsendelse af klagerne til Sri Lanka ville udgøre en krænkelse af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3. Domstolen henviste til, at Domstolen aldrig har udelukket muligheden for, at den generelle voldssituation i en klagers hjemland kan nå et så højt niveau, at enhver udsendelse vil være i strid med artikel 3. Domstolen henviste til, at den dog kun ville anlægge denne betragtning i de mest ekstreme tilfælde af generel voldsudøvelse, hvor der består en reel risiko for overgreb alene i kraft af en tilstedeværelse på området (præmis 86). Ved vurderingen af risikoen for etniske tamiler, der vender tilbage til Sri Lanka, henviste Domstolen til afgørelsen i sagen *NA. v. the United Kingdom* (appl. 25904/07). Domstolen henviste til, at der siden maj 2009, hvor kampene mellem LTTE og myndighederne stoppede, var sket en forbedring af visse forhold i landet, men at der ingen beviser var for, at der var sket en forbedring af menneskerettighedssituationen for tamiler, der er mistænkt for eller for nylig har haft forbindelse til LTTE. Domstolen fastholdt sin konklusion i *NA. v. the United Kingdom*, hvorefter der ikke er en generel risiko for, at etniske tamiler, der vender tilbage til Sri Lanka, udsættes for behandling i strid med konventionens artikel 3. En klager skal således kunne bevise, at der er alvorlige grunde til at tro, at den pågældende ved en tilbagevenden vil være af tilstrækkelig interesse for de srilankanske myndigheder til at berettige en tilbageholdelse og afhøring af pågældende. Vurderingen af, om der er en reel risiko for en asylansøger, skal således fortsat foretages i hver enkelt sag med inddragelse af alle relevante faktorer som fastsat i *NA. v. the United Kingdom*, der kan øge risikoen for mishandling, herunder, men ikke begrænset til følgende: registrering som medlem af – eller mistænkt for at være medlem af LTTE, registrering som kriminel og/eller en udestående arrestordre, stukket af efter løsladelse mod kaution og/eller flygtet fra tilbageholdelse, underskrevet en tilståelse eller lignende, blevet anmodet af sikkerhedsstyrkerne om at være stikker, tilstedeværelsen af ar, returnere fra London eller andet centrum for pengeindsamling til LTTE, illegal udrejse fra Sri Lanka, manglende id-kort eller anden dokumentation, asylansøgning i udlandet samt familiemedlemmer i LTTE. Domstolen gentog, at faktorerne måske ikke enkeltvis vil være nok til at statuere en reel risiko, men at faktorerne skal vurderes kumulativt og skal ses i lyset af eventuelle indskærpede sikkerhedsforanstaltninger som følge af en forværring af den generelle situation i Sri Lanka (præmis 94-95). Ved vurderingen af risikoen for klagerne bemærkede Domstolen, at klagerne er etniske tamiler med tamilske ansigtstræk, at begge har boet i det nordlige Sri Lanka, at den mandlige klager er 41 år gammel og den kvindelige klager 31 år, at de forlod Sri Lanka i 1999 og indrejste i Danmark i juli 2005 med rumænske pas, hvorefter de i november 2005 søgte asyl (præmis 98-103). Domstolen bemærkede, at Flygtningenævnet ved sin afgørelse i april 2010 ikke fandt, at klagerne havde givet en rimelig forklaring på, hvorfor de i forbindelse med genoptagelsessagen fremkom med nye oplysninger og ikke var fremkommet med disse i forbindelse med deres oprindelige asylsag. Flygtningenævnet fandt, at dette forhold gav anledning til afgørende tvivl om klagernes troværdighed, og at kun klagernes oprindelige forklaring kunne lægges til grund. Domstolen fandt ingen grund til at tilsidesætte Flygtningenævnets beslutning desangående (præmis 111). Domstolen fandt det således ikke sandsynliggjort, at klagerne havde støttet LTTE på mere end et lavere niveau, eller at de var af interesse for myndighederne i 1999, da de udrejste lovligt, eller at de efterfølgende var eftersøgt af de srilankanske myndigheder, eller at de i forbindelse med en tilbagevenden ville være af interesse for myndighederne som følge af deres tidligere engagement

med LTTE, som fandt sted for mere end 12 år siden. Domstolen fandt videre, at den kvindelige klagers søsters medlemskab af LTTE var af lille betydning i den foreliggende sag, uanset om søsteren var et højt profileret medlem af LTTE og fremtræder på et videoklip på YouTube. I den forbindelse bemærkede domstolen, at den kvindelige klager i juli 2006 forklarede, at hun ikke havde været i kontakt med sin søster i mange år (præmis 112). Domstolen bemærkede vedrørende risikoen for tilbageholdelse i Colombo lufthavn, at den mandlige klager, uanset sit ar på hånden fra 1983, ikke havde nogen problemer med at udrejse af Sri Lanka i 1999. Desuden bemærkede Domstolen, at der ingen indikationer var for, at klagerne, herunder særligt den kvindelige klager, havde været registreret af de srilankanske myndigheder i forbindelse med anholdelse eller tilbageholdelse, ligesom der heller ikke var indikation for, at fotografier, fingeraftryk eller andre identifikationsoplysninger havde været gemt for at kunne identificere klagerne ved en tilbagevenden (præmis 113-114). Domstolen fandt således, at den foreliggende sag var klart forskellig fra sagen NA. v. the United Kingdom, ligesom Domstolen fandt, at der ikke var nogen grund til at tro, at de srilankanske myndigheder måtte være informeret om, at klagerne havde søgt asyl i udlandet eller havde deltaget i demonstrationer i Danmark, samt at de ikke ville blive udsendt fra et sted, der regnes for at være et pengeindsamlingssted for LTTE. Domstolen fandt således efter en vurdering af den aktuelle generelle situation i Sri Lanka sammenholdt med de kumulative risikofaktorer, at der ikke var nogen væsentlige grunde til at tro, at de srilankanske myndigheder skulle være interesseret i klagerne og deres børn ved en tilbagevenden, og Domstolen fandt således ikke, at en udsendelse ville udgøre en krænkelse af konventionens artikel 3 (præmis 115-117).